

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 108.577 van 28 juni 2002
in de zaak A. 122.613/XIV-10.463.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij:
 Advocaat P. VERRAES,
 kantoor houdende te 1190 BRUSSEL,
 Koningslaan 206

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en zijn echtgenote XXX , de eerste geboren op 11 januari 1974, de tweede geboren op 5 september 1975, beiden van Chinese nationaliteit, op 17 juni 2002 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 juni 2002 waarbij aan verzoekers bevel wordt gegeven om binnen de tien dagen het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 10 juni 2002;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 19 juni 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 26 juni 2002 om 10.30 uur ;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. VERRAES, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat C. DECORDIER die, loco Advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van
de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst
dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die
de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de
onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te
herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen
worden samengevat:

1.1. XXX, van Chinese nationaliteit, is in België binnengekomen in 1997
op basis van een geldige arbeidskaart afgeleverd op 25 juli 1997. Verzoeker werd
tewerkgesteld bij de BVBA Yang's Garden, Hendrik I lei 26 te Vilvoorde. Verzoeker werd
op 18 december 1997 ingeschreven in het Vreemdelingenregister te Vilvoorde.

1.2. Verzoekers arbeidskaart werd vervolgens jaarlijks verlengd, van 14 juli
1997 tot 13 juli 1998, van 14 juli 1999 tot 13 juli 2000 en van 27 juli 2000 tot 14 juli 2001.

1.3. Verzoekers oorspronkelijk bewijs van inschrijving in het vreemdeling-
enregister verstreek op 14 augustus 2001.

1.4. Op 7 september 2001 dient verzoekers nieuwe werkgever, de BVBA
New Shanghai, H. Consciencestraat 32 te 2800 Mechelen, een nieuwe aanvraag in tot
tewerkstelling van verzoeker als kok.

1.5. Verzoeker ontving op 24 augustus 2002 een nieuw bewijs van
inschrijving in het vreemdelingenregister tot 13 oktober 2002.

1.6. Op 30 november 2001 werd verzoekers aanvraag voor een arbeidsver-
gunning voor tewerkstelling bij de BVBA Yang's Garden, geweigerd.

1.7. Op 17 januari 2002 werd verzoekers arbeidsvergunning voor
tewerkstelling bij de BVBA New Shanghai, eveneens geweigerd.

1.8. Op 25 januari 2002 dient verzoeker bij de Minister van de Vlaamse Gemeenschap, afdeling Tewerkstelling, een beroep in tegen voormelde beslissing van 17 januari 2002.

1.9. Op 30 januari 2002 wordt aan verzoeker gemeld dat zijn beroep werd geregistreerd en binnen de 3 maanden zou worden afgehandeld. In het administratief dossier is echter geen beslissing in beroep te vinden.

1.10. XXX, van Chinese nationaliteit, trad op 1 januari 1996 in China in het huwelijk met XXX. Op 6 oktober 1998 kwam verzoekster naar België, zij was in het bezit van een visum voor gezinshereniging, afgeleverd door het Belgische Consulaat te Shanghai op 24 september 1998 en geldig tot 25 december 1998.

1.11. Uit stuk 57 van het administratief dossier blijkt dat aan verzoekster op 3 december 1998 een attest van immatriculatie werd afgeleverd, geldig tot 17 juli 1999. Uit stuk 85 van het administratief dossier blijkt dat aan verzoekster een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig van 7 augustus 2000 tot 14 augustus 2001, werd afgegeven.

1.12. Op 10 juni 2002 werd aan verzoekers een beslissing betekend van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 juni 2002 waarbij hen het bevel wordt gegeven om binnen de 10 dagen het grondgebied van het Rijk te verlaten (adm. doss., stukken 110 tot en met 113).

De motivering van voormeld bevel genomen ten aanzien van eerste verzoeker luidt als volgt :

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Gelet op artikel 13, lid 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993;

Overwegende dat de genaamde XXX geboren te Zhejiang op 11/01/1974, onderdaan van China /Volksrep./, verblijvende te Hendrik Consciencestraat 32/002 2800 Mechelen - gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur.

Overwegende dat betrokkene deze machtiging heeft gekregen op basis van zijn statuut als werknemer.

Overwegende dat een arbeidskaart als voorwaarde werd gesteld voor een verlenging van zijn verblijf.

Overwegende dat betrokkene een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister had geldig tot 14 juli 2001.

Overwegende dat hij zich niet heeft aangemeld om verlenging te vragen binnen de termijn gesteld in artikel 33 van het KB van 8 oktober 1981, en derhalve geen geldige arbeidskaart heeft voorgelegd.

Overwegende dat hij langer in het Rijk verblijft dan de beperkte tijd waarvoor hij zijn machtiging had gekregen om in België te verblijven.

In uitvoering van artikel 26 bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt hem (haar) bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 10 dagen.
(...)

De motivering van de beslissing genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij luidt als volgt :

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Gelet op artikel 13, lid 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993;

Overwegende dat de genaamde XXX geboren te Zhejiang op 05/09/1975, onderdaan van China /Volksrep./, verblijvende te Hendrik Consciencestraat 32/002 2800 Mechelen.

toegelaten werd tot een verblijf in België van meer dan 3 maanden met beperkte duur, in de hoedanigheid van een familielid van een tot een verblijf van beperkte duur toegelaten vreemdeling.

Overwegende dat het verblijf beperkt werd tot de duur van het verblijf van de echtgenoot.

Overwegende dat het verblijf van de echtgenoot beëindigd werd.

Overwegende dat betrokkene langer in het Rijk verblijft dan de beperkte tijd waarvoor zij de machtiging had gekregen om in België te verblijven.

In uitvoering van artikel 26 bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993, wordt hem (haar) bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 10 dagen.

De kinderen dienen de moeder te volgen.

(...)

2. Overwegende dat verzoekers de volgende middelen aanvoeren :

“Eerste middel:

schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Doordat de formele, adequate, geldige en voldoende motieven niet werden aangevoerd in het bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan verzoekers;

Doordat de eerste bestreden acte slechts melding maakt dat eerste verzoeker een machtiging tot verblijf kreeg op basis van zijn statuut van werknemer, dat de arbeidskaart als voorwaarde werd gesteld voor een verlenging van zijn verblijf en ‘dat hij zich niet heeft aangemeld om verlenging te vragen binnen de termijn gesteld in artikel 33 van het K.B. van 8 oktober 1981 en derhalve geen geldige arbeidskaart heeft voorgelegd’;

Terwijl duidelijk blijkt uit de feitelijke gegevens van het dossier dat eerste verzoeker zijn eerste arbeidskaart afgeleverd op 25/7/1997 vervolgens probleemloos jaarlijks verlengd werd, respectievelijk van 14/7/98 tot 13/7/1999, van 14/7/1999 tot 13/7/2000 en van 27 juli 2000 tot 14 juli 2001 en zelf al het mogelijke heeft gedaan na het uitblijven van zijn nieuwe arbeidskaart in juli 2001 zijn arbeidskaart vooralsnog tijdig te verkrijgen maar hierin bedrogen werd door zijn eerste werknemer(gever);

Terwijl reeds in september, gelet op het uitblijven van de verlenging van zijn arbeidskaart en de onwil van zijn werkgever om hieraan te verhelpen, eerste verzoeker besloot om van werkgever te veranderen en te dien einde op 7 september 2001, een nieuwe aanvraag tot tewerkstelling als kok werd ingevuld door zijn nieuwe werkgever, de BVBA NEW SHANGHAI met maatschappelijke zetel te 2800 Mechelen,

H. Consciencestraat, 32 met wie hij op dezelfde datum een arbeidsovereenkomst ondertekende;

Dat vervolgens op 17 januari 2002 door de gemachtigde ambtenaar van de Minister van de Vlaamse Gemeenschap, afdeling Tewerkstelling, de arbeidsvergunning van verzoeker geweigerd werd;

Terwijl dat tegen voormelde beslissing op 25 januari 2002 bij de Minister van de Vlaamse Gemeenschap, afdeling Tewerkstelling beroep werd aangetekend en dat op 30 januari 2002 in een schrijven van de Minister van de Vlaamse Gemeenschap, afdeling Tewerkstelling aan eerste verzoeker gemeld werd dat zijn verzoekschrift geregistreerd werd en binnen de drie maanden zou worden afgehandeld;

Dat desbetreffend tot op heden nog geen enkele beslissing werd genomen;

Dat vervolgens op 4 juni 2002 ten aanzien van eerste verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd wat hem betekend werd op 10 juni 2002;

Terwijl nergens in voormeld bevel melding gemaakt wordt van het feit dat voormeld beroep nog hangende is bij de Minister van de Vlaamse Gemeenschap, afdeling Tewerkstelling;

Dat diensvolgens de bestreden acte niet op een afdoende, pertinente, adequate wijze werd gemotiveerd en aldus onwettig is;

Dat de tweede bestreden acte betekend aan tweede verzoekster zich eveneens steunt op de gebrekkige motieven zoals hierboven aangehaald gezien ze slechts melding maakt dat het verblijf van tweede verzoekster beperkt werd tot de duur van het verblijf van de echtgenoot en gezien zijn verblijf beëindigd werd tweede verzoekster eveneens het grondgebied dient te verlaten en daarbij dus expliciet naar de beslissing voor eerste verzoeker verwijst;

Dat de tweede bestreden acte dan ook onwettig voorkomt;

Dat het eerste middel gegrond is;

Tweede middel:

schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel; Doordat de bestreden beslissingen geenszins rekening houden met de toestand in concreto van verzoekers noch met de feitelijke gegevens zoals daar zijn de nog steeds hangende beroepsprocedure betreffende het verlengen van de arbeidsvergunning van eerste verzoeker;

1. Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden, de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding en aan de grondslag hiervan dient een nauwgezette belangenafweging ten grondslag te liggen;

Dat het hier in casu zeker niet over een correcte feitenvinding kan gaan gezien geen rekening werd gehouden met de nieuwe aanvraag voor een arbeidsvergunning en de hierbij nog steeds hangende beroepsprocedure;

Dat thans een bevel om het grondgebied te gaan betekenen getuigt van een weinig nauwgezette belangenafweging;

Dat het bestuur er zich bij het uitoefenen van zijn taak moet van onthouden de belangen van de bij de beslissing betrokken partijen niet onnodig en op een onredelijke wijze te schaden door onzorgvuldig te handelen;

Dat in casu niet tegengesproken kan worden dat door voormeld onzorgvuldig optreden, tegenpartij verzoekers onnodig en op een onredelijke wijze schaadt door ondermeer aan hen een bevel om het grondgebied te gaan betekenen;

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt;

Dat in casu duidelijk blijkt om voormelde redenen dat het onderzoek onvolledig was; Dat het bestuur tevens moet vermijden dat de burger in de rechtmatige verwachtingen welke hij uit het bestuursoptreden put, wordt gefrustreerd;

Dat hij met andere woorden kan betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid;

Dat wanneer eerste verzoeker zijn arbeidskaart zonder problemen sinds 4 jaar verlengd werd zonder problemen en thans het resultaat van zijn nieuwe verlenging in een beroepsprocedure afwacht hij in zijn rechtmatige verwachtingen werd gefrustreerd wanneer tegenpartij thans beslist hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekent;

2. Terwijl het redelijkheidsbeginsel stelt dat een beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt;

Dat in casu tegenpartij geenszins de feiten in concreto beoordeeld heeft en diensvolgens er geen verhouding kon zijn tussen (de) beslissing om het grondgebied te verlaten en de feiten waardoor de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat;

3. Terwijl het evenredigheidsbeginsel getoetst wordt aan de beslissing ten grondslag liggende motieven;

Dat iedere beslissing van het bestuur op motieven dient te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden;

Dat om de reeds uiteengezette redenen het duidelijk is dat de bestreden beslissingen in casu evenmin aan het evenredigheidsbeginsel beantwoorden;

Dat de bestreden beslissingen dan ook onzorgvuldig, onredelijk en onevenredig zijn en derhalve onwettig voorkomen zodat ook het tweede middel gegrond is;”;

2.1. Overwegende dat, wat de twee eerste middelen samengenomen betreft, verzoekers met betrekking tot de tweede voorwaarde in essentie aanvoeren dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel schenden, omdat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken bij het nemen van de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker, geen rekening heeft gehouden met het nog steeds hangende beroep tegen de weigering van de Vlaamse Minister bevoegd voor het Tewerkstellingsbeleid wat verzoekers aanvraag tot het bekomen van een arbeidsvergunning betreft, terwijl de afwezigheid van een arbeidskaart het determinerend motief is waarop de beslissing steunt;

2.2. Overwegende dat uit stuk 102 van het administratief dossier blijkt dat op 7 januari 2002 de Vlaamse Minister bevoegd voor het Tewerkstellingsbeleid aan de Minister van Binnenlandse Zaken meedeelt dat verzoekers aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart is geweigerd; dat verzoeker tegen voormelde beslissing van 7 januari 2002 van de Vlaamse Minister bevoegd voor het Tewerkstellingsbeleid, waarbij zijn aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart werd geweigerd, beroep heeft aangetekend; dat dit blijkt uit een brief van de bevoegde Minister van 30 januari 2002 aan verzoeker, waarbij deze meedeelt dat zijn beroepsschrift werd geregistreerd en zal afgehandeld worden binnen de drie maanden; dat echter tot op heden de bevoegde Minister niet gestatueerd heeft over verzoekers beroep; dat, nu vaststaat dat het beroep inzake de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart nog steeds hangende is bij de Vlaamse Minister bevoegd voor het Tewerkstellingsbeleid, de vraag rijst of de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken alvorens zo'n zwaarwichtige maatregel te nemen ten opzichte van de verzoekers, met name hun verwijdering, en tevens de verwijdering van hun in België geboren minderjarige kinderen, van het grondgebied van het Rijk, na een regelmatig verblijf van meer dan vier jaar en na steeds gearbeid te hebben, er niet toe gehouden was om zich eerst te vergewissen van de eventualiteit van een beroepsprocedure hangende voor de Vlaamse Minister bevoegd voor het Tewerkstellingsbeleid, temeer daar uit stuk 102 van het administratief dossier kan afgeleid worden dat er informatie werd uitgewisseld tussen de bevoegde diensten van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en het Ministerie van

Binnenlandse Zaken; dat het zich op het eerste gezicht niet verdraagt met de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsverplichting dat wel wordt rekening gehouden met de beslissing tot weigering van een arbeidskaart, maar dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen acht wordt geslagen op een eventuele beroepsprocedure tegen deze weigeringsbeslissing; dat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken met het gegeven dat er een beroepsprocedure hangende is, had dienen rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing; dat het gegeven dat de beslissing omtrent verzoekers aanvraag tot het bekomen van een arbeidsvergunning tot de bevoegdheid behoort van een andere overheid, meer bepaald de Vlaamse Gemeenschap, geen bezwaar kan uitmaken, ten eerste, omdat er blijkbaar informatie werd uitgewisseld tussen beide betrokken diensten, en ten tweede, omdat, vooraleer een dergelijke zwaarwichtige beslissing kan worden genomen, de zorgvuldigheidplicht vereist dat alle terzake dienende feitelijke gegevens van de zaak dienen in rekening te worden gebracht, en dus niet enkel rekening dient te worden gehouden met de weigeringsbeslissing maar ook met het hangende beroep tegen deze beslissing; dat derhalve op het eerste gezicht het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht werden geschonden; dat dienvolgens op het eerste gezicht het eerste en tweede middel ernstig zijn;

3. Overwegende, wat de derde voorwaarde betreft, verzoekers onder meer als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanvoeren dat zij bij de effectieve tenuitvoerlegging van de bestreden maatregel het grondgebied zouden dienen te verlaten met als gevolg het afbreken van hun langdurig regelmatig verblijf, het verlies van de tewerkstelling van verzoeker, en dat zij verder wijzen op de psychologische en morele schade die zij lijden, en op hun onzekere toekomst in China terwijl verzoeker in België kan arbeiden;

3.1. Overwegende dat verzoekers op goede gronden aanvoeren dat verzoeker een arbeidsoverkomst heeft ondertekend en derhalve kan voorzien in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin, hetgeen trouwens gedurende de hele periode van zijn regelmatig verblijf in België het geval is geweest; dat verzoeker kan gevolgd worden wanneer hij aanvoert dat de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel een einde maakt aan zijn kans op tewerkstelling, gelet op de reeds ondertekende arbeidsovereenkomst; dat het verlies van verzoekers arbeidskansen door een voorbarige beslissing, daar over verzoekers beroepschrift betreffende de weigering van het afgeven van een arbeidskaart nog niet gestatueerd is, en het afbreken van een langdurig regelmatig verblijf, kan worden aangemerkt in voorliggend geval als het rechtens vereiste moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

4. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoekers het uiterst dringende karakter van hun vordering in hun verzoekschrift steunen op het gegeven dat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken hen slecht 10 dagen verleent om het grondgebied van het Rijk te verlaten, dat na het verstrijken van deze termijn de bestreden beslissingen op elk ogenblik kunnen worden ten uitvoer gelegd en zodoende een abrupt

einde wordt gesteld aan een langdurig regelmatig verblijf, en dat zij terecht vrezen dat de gewone schorsingsprocedure te laat komt;

Overwegende dat verzoekers kunnen gevolgd worden wanneer zij stellen dat, wanneer de eventuele schorsing van de bestreden beslissing te lang op zich zou laten wachten, laat staan wanneer de beslissing zou ten uitvoer worden gelegd vooraleer er eventueel een schorsingarrest kan tussenkomen, er een toestand zou ontstaan die voor verzoekers ‘dramatisch’ is; dat het in casu evident is dat bij een eventuele tenuitvoerlegging, zoals reeds uiteengezet bij de bespreking van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, de kans op tewerkstelling van verzoeker definitief verloren gaat en de integratie van de in België geboren kinderen abrupt wordt afgebroken; dat verzoekers derhalve terecht stellen dat er nood is om de zaak bij uiterst dringende noodzakelijkheid, en alleszins vóór het verstrijken van de door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken gegeven termijn van 10 dagen om het grondgebied van het Rijk te verlaten, te onderwerpen aan de wettigheidscontrole van de Raad van State; dat dienvolgens eveneens voldaan is aan de eerste voorwaarde, die in casu nauw verbonden is met de derde voorwaarde;

5. Overwegende dat is voldaan aan de drie door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 juni 2002 waarbij aan verzoekers bevel wordt gegeven om binnen de tien dagen het grondgebied van het Rijk te verlaten, wordt bevolen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 juni 2002 waarbij aan verzoekers bevel wordt gegeven om binnen de tien dagen het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig juni tweeduizend en twee, door :

de H.H. D. MOONS,

 K. VANHOUTTE,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.